

# РЕШЕНИЕ

№ 452

гр. София, 21.01.2013 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в  
публично заседание на 01.06.2012 г. в следния състав:

**ПРЕДСЕДАТЕЛ:** Пламен Горелски

**ЧЛЕНОВЕ:** Мадлен Петрова  
Миглена Недева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на  
прокурора Николай Русинов, като разглежда дело номер **3170** по описа за  
**2012** година докладвано от съдия Миглена Недева, и за да се произнесе взе  
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс  
във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания.

Образувано е по касационна жалба на ЗК [фирма] срещу Решение по НАХД №  
10918/2011г. по описа на Софийски районен съд, НО, 97 състав, с което е потвърдено  
изцяло наказателно постановление № Р-10-642 / 18.04.2011г., издадено от заместник -  
председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор”, с което на  
основание чл.319, ал.1, т.2 от Кодекса на застраховането /КЗ/ са наложени десет броя  
имуществени санкции в размер всяка в размер на 1000 / хиляда/ лева, за нарушение по  
чл.317а, ал.3 от КЗ.

Касаторът, чрез своя процесуален представител, твърди, че атакуваният съдебен акт е  
неправилен, необоснован и незаконосъобразен, постановен при нарушение нормите  
на административно-производствените правила и при неправилно прилагане на  
материалния закон. Според изложеното в жалбата, съдът не е отчетел допуснатите  
нарушения на чл.42, т.т. 3, 4 и 5 и чл. 52, ал.4 от ЗАНН при съставяне на акта и  
издаването на наказателното постановление – не е описано нарушението и  
обстоятелствата, при които е извършено, както и нарушените законови разпоредби.  
Съдът не е отчетел обстоятелствата, при които е извършено нарушението, предвид

извършеното претърсване и изземване на сървърни конфигурации, на които се съхраняват данните за сключените застрахователни договори. В жалбата е посочено, че ЗК [фирма] като застраховател – акционерно дружество, регистрирано по Търговския закон и получило лиценз, съобразно националното законодателство на РБългария по смисъла на чл.8, ал.1, т.1 от КЗ, не е субект на задължението по чл.294, ал.1 от КЗ и не носи административно-наказателна отговорност за нарушенията, визирани в нормата на чл.317а от КЗ. Твърди се, че КФН е допуснала разширително тълкуване на разпоредбата на чл.294, ал.1 от КЗ, включвайки в кръга на субектите на задължените лица застраховател, който законодателят не е предвидил в цитираната разпоредба.

Ответникът – Комисията за финансов надзор, чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли тя да се остави без уважение. Счита, че първоинстанционното решение, с което е потвърдено наказателното постановление е законосъобразно и правилно.

Участващият в касационното производство прокурор от Софийска градска прокуратура счита, че жалбата е неоснователна.

Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, от надлежна страна и в законоустановения срок.

Касационната инстанция, след като се запозна с доказателствата по делото, прецени доводите на страните и съобрази законосъобразността на обжалвания съдебен акт, намира касационната жалба за ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл. 218, ал. 2 от АПК, касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, но е постановено при неправилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в частност разпоредбите на чл. 294 и чл. 317а от КЗ.

След анализ на събраните по делото писмени и гласни доказателства, СРС е установил от фактическа страна, че на 23.07.2010 г. застрахователят е представил в КФН информация за десет сключени застрахователни договора по задължителната застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите по подробно описани застрахователни полици, след изтичане на законоустановения срок.

За да потвърди наказателното постановление, съдът е приел от правна страна, че са спазени изискванията на чл.42 и чл.57 от ЗАНН и на материалния закон, тъй като по силата на чл.294, ал.1 и ал.4 от КЗ, ЗК [фирма] е имал задължението да предоставя информация в КФН в определен срок от сключването на застрахователните договори. Непредоставянето на тези данни, законосъобразно е санкционирано на основание чл.317а, ал.3 от КЗ.

Първоинстанционният съд е приел, че размерът на наказанието за извършеното нарушение е в неговата минимална граница, съгласно чл.319, ал.1, т.2 от КЗ, във връзка с чл.294 от КЗ.

В процесния случай, както в акта за установяване на административно нарушение № Р-06-1149 / 20.10.2010 г., така и в наказателното постановление № Р-10.642/18.04.2011 г. като нарушена норма е посочена разпоредбата на чл.317а, ал.3 от КЗ.

Така цитираната разпоредба не може да изпълнява функцията на нарушена норма по смисъла на чл.42, т.5 и чл.57, ал.1, т.6 от ЗАНН, тъй като в своя диспозитив не съдържа правилото за поведение, нарушението, на което от страна на застрахователя да обоснове налагането на административна санкция в размерите по чл.319 от КЗ. Задължението за предоставяне на информация в КФН за сключените застрахователни договори по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците в РБългария е в чл.294, ал.4 от КЗ. След като разпоредбата не регламентира конкретно задължение за предоставяне на информация пред КФН за сключените застрахователни договори по задължителни застраховки, то тя не може да изпълнява самостоятелно функцията на нарушена норма.

Неправилно, в противоречие с материалния закон, съдебният състав на СРС е приел, че санкционираният застраховател е адресат на задълженията по чл.294 от КЗ.

Легалната дефиниция на понятието „застраховател“ е дадена в чл.8 от КЗ, като очевидно законът прави разлика между застрахователите, получили лиценз при условията и по реда на българския закон – по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ и застрахователите от друга държава - членка, упражняващи застрахователна дейност при условията на правото на установяване или на свободата на предоставяне на услуги по чл.8, ал.1, т.2 от КЗ.

Санкционната норма на чл.317а, ал.3 от КЗ препраща към ал.1 на същата разпоредба, във връзка с чл.294, ал.1 и ал.4 от КЗ. Съгласно чл.294, ал.1 от КЗ всеки застраховател, който предлага задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и/или задължителна застраховка „Злополука“ на пътниците в РБългария посредством установяване или при условията на свободата на предоставяне на услуги, представя на Информационния център ежеседмично, до втория работен ден на следващата седмица, справка за сключените и за прекратените застрахователни договори към края на предходната седмица. По силата на ал.4 от същата разпоредба – тази справка се подава в КФН.

От стриктното тълкуване на цитираните норми, следва, че задължението за предоставяне на информация както в Информационния център, така и в КФН, не е за всеки застраховател. Застрахователят, определен като задължен субект по смисъла на чл.294, ал.1 от КЗ, отговаря на легалната дефиниция, дадена в нормата на чл.8, ал.1, т.2 от КЗ. Това налага разпоредбата да се прилага точно, според разпореденото в чл.46, ал.1, предл. 1 от Закона за нормативните актове тълкуване.

Следователно задължението за подаване на информация по чл.294, ал.1 и ал.4 от КЗ е въведено за застрахователите, предоставящи застрахователни услуги посредством упражняване на правото си на установяване или при условията на свободата на предоставяните услуги. След като санкционната норма по чл.317а от КЗ касае административнонаказателна отговорност за нарушения при предоставяне на информация по чл.294 от КЗ, то касаторът, в качеството си на застраховател по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ, не подлежи на санкциониране на това основание.

В действащата националноправна уредба, за застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ е предвидено задължение да предоставят справки в Информационния център за сключените и прекратените застрахователни договори по задължителните застраховки „Гражданска отговорност“ и „Злополука“ по силата на чл.4 от Правилника за устройството и дейността на Гаранционния фонд, което задължение кореспондира със целите, установени в чл.292 от КЗ, във връзка с въвеждане разпоредбите на Директива

2000/26/ЕО на Европейския парламент и на Съвета /отм./.

Задължение за отчитане на всеки сключен договор по същите видове задължителни застраховки в Информационния център и в КФН до 24 часа от неговото сключване се съдържа и в нормата на чл.4, ал.3 от НАРЕДБА № 42 от 03.11.2010 г. за изграждането и поддържането на информационна система за оценка, управление и контрол на риска, в т.ч. за издаване на полици по задължителните застраховки по чл.249, т.1 и 2 от КЗ, издадена от председателя на КФН, обн., ДВ, бр.90 от 16.11.2010 г., изм. и доп., бр.55 от 19.07.2011 г.

От задълбочения анализ на горепосочената нормативна уредба е видно, че по отношение на застрахователите по чл.8, ал.1, т.1 от КЗ, законът също предвижда задължение да предоставят информация, аналогична на тази по чл.294, ал.1 и ал.4 от КЗ, но то е предвидено в други норми, за нарушението, на които санкцията по чл.317а, ал.3 от КЗ е неприложима.

По изложените съображения, обжалваното решение следва да бъде отменено и вместо него да се постанови друго, с което да се отмени наказателното постановление като постановено в нарушение на материалния закон.

На основание чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Пети касационен състав

### Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение на Софийски Районен Съд, НО, 97 състав, постановено по НАХД № 10918 / 2011 г. и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № Р-10-642/18.04.2011 г., издадено от заместник-председателя на Комисията за финансов надзор, ръководещ управление „Застрахователен надзор”.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.